

# הכוכבית האפורה



ב. זאכודר

ציירה ל. טוקמקובה



היא חיה בגן שבו גדלו עצים,  
 שיחים ופרחים, ואתה צריך  
 לדעת שעצים, שיחים ופרחים  
 מדברים רק עם אלה שהם  
 מאוד-מאוד אוהבים. ולזה  
 שאתה מאוד מאוד אוהב לא  
 תקרא הרי "קרפדה".  
 הקיפוד הקטן הניע בראשו  
 להסכמה, ואבא קיפוד  
 המשיך:  
 ובכן, העצים, השיחים  
 והפרחים אהבו את הקרפדה,  
 ולכן רצו לכנות אותה בשם  
 הנחמד ביותר. במיוחד  
 הפרחים.  
 - ולמה הם כל כך אהבו אותה  
 - שאל הקיפוד הקטן בלחש.  
 אבא קיפוד החמיר פנים.  
 - אם תשתוק, תדע מיד - אמר  
 בחומרה והמשיך - כשהקרפדה  
 הופיעה בגן, הפרחים שאלו איך  
 קוראים לה, וכשהיא אמרה  
 שאינה יודעת הם שמחו מאוד.



- אז כך - אמר אבא קיפוד - הסיפור הוא על הכוכבית האפורה, אך  
 לפי השם הזה אין כל אפשרות לנחש על מה הסיפור. לכן תקשיב ואל  
 תפריע. כל השאלות אחר כך.  
 - ובאמת קיימות כוכביות אפורות? - שאל הקיפוד הקטן.  
 - אם עוד פעם תפסיק אותי, לא אמשיך יותר לספר - ענה אבא קיפוד,  
 אך כשראה שהקטן שלו מתחיל לבכות אמר - בדרך כלל לא קיימות,  
 לדעתי זה מוזר כי אור אפור הוא יפה. אבל הייתה פעם כוכבית  
 אפורה.  
 והוא המשיך בסיפור.  
 - הייתה פעם קרפדה, מגושמת, מכוערת, ונוסף לכך היה לה ריח של  
 שום, ובמקום קוצים יפים כמו אלה שלנו, היו לה, תאר רק לעצמך!,  
 יבלות. ברר!  
 למזלה היא לא ידעה שהיא כה מכוערת, וגם לא ידעה שהיא קרפדה.  
 ראשית כי הייתה עוד מאוד קטנה, ושנית כי איש לא אמר לה זאת,  
 איש לא קרא לה כך.



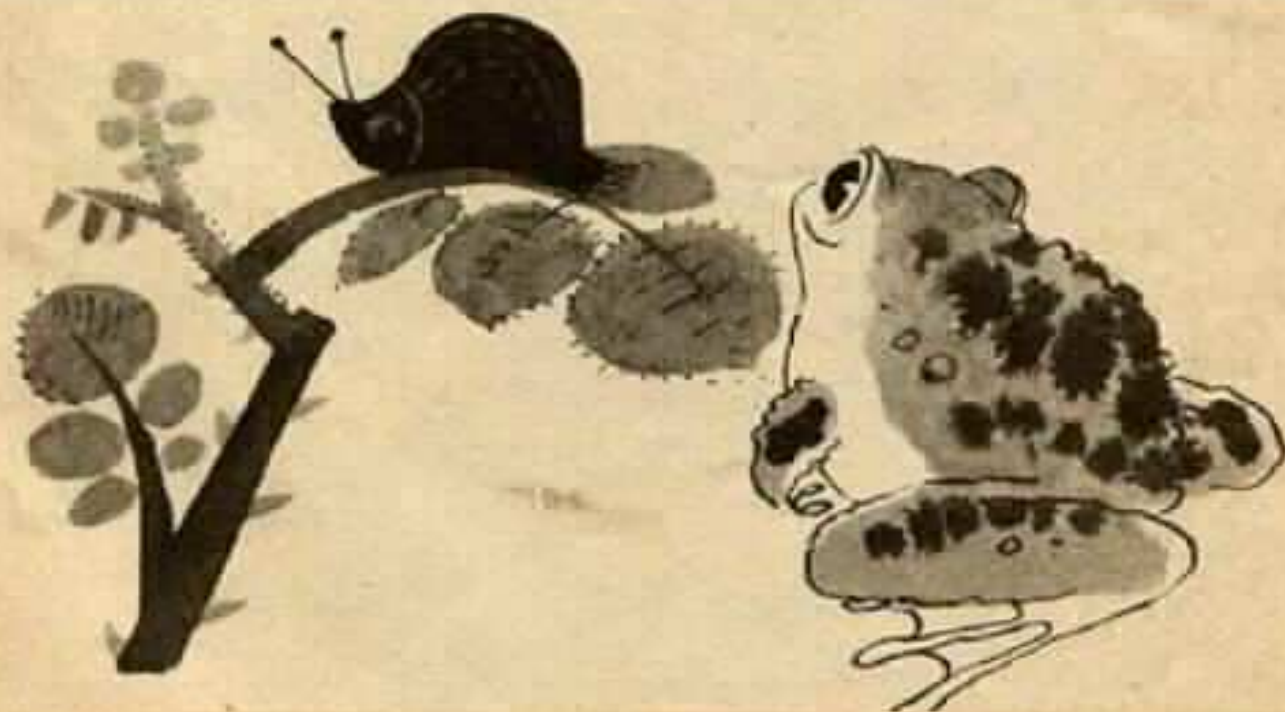
וכולם הסכימו עם הזרזיר המלומד, כי הוא היה חכם מאוד, ידע לומר כמה מילים בשפת בני אדם וידע לשרוק עד הסוף את היצירה המוסיקלית שקוראים לה. "קיפוד-ורוד" או משהו דומה. לכן אנשים בנו לו במיוחד בתי ציפורים יפים ומאז כל הפרחים קראו לצפרדע "כוכבית אפורה", כולם פרט לפעמוניות שהמשיכו לקרוא לה "דין-דין" כי זו הייתה המילה היחידה שהם ידעו.

"אין מה לומר, כוכבית" אמר פעם החילזון השמן. הוא עלה על גבעול של שיח הוורדים והתכונן לאכול מהעלים הטריים הרכים שלו. "כוכבית טובה! הרי זו פשוט.."

הוא רצה לומר "קרפדה", אך לא הספיק, כי באותו הרגע הכוכבית האפורה הביטה עליו בעיניה המבריקות והחילזון נעלם!

"תודה לך, כוכבית חמודה" אמר הוורד שנרגע אחרי הבהלה "הצלת אותי מאויב איום!"

- ואתה צריך לדעת - אמר אבא קיפוד - שגם לעצים, שיחים ופרחים, למרות שלא מביעים נזק לאף אחד, ישנם אויבים. אויבים רבים! והמזל שאויבים אלה הם טעימים מאוד!



"כמה טוב" אמרו ציפורני חתול, שהיו הראשונים שראו אותה "אז נוכל לתת לך שם.. אולי ציפורן?" "אז מוטב מרגריטה" אמרו המרגריטות "זה שם הרבה יותר טוב." ואז התערבו הוורדים, שהציעו לקרוא לה "יפהפייה". הפעמוניות רצו לקרוא לה "דין-דין" כי זה היה השם היחיד שהם ידעו, ואמנון ותמר הציעו לקרוא לה "אמנונה". הקיפוד הקטן משך באפו אבל אבא לא כעס, כי גם הוא בעצמו משך קצת באפו כשנזכר בריח הפרחים. הוא המשיך לספר.



- במילה אחת, התעורר ויכוח שלא היה לו בוודאי סוף לו לא האסטרים. ולו לא הזרזיר המלומד. "הבה נקרא לה אסטר" אמרו האסטרים.

"או יותר טוב כוכבית" אמר הזרזיר המלומד "זה אותו הדבר כמו אסטר, רק יותר מובן. ובאמת היא מזכירה כוכבית. ראו איזה עיניים מבריקות יש לה! ומאחר שהיא אפורה, תוכלו לקרוא לה 'כוכבית אפורה'. ואז לא יהיה כל ויכוח על השם. נראה לכם?"





- כלומר, כוכבית אכלה את החילזון השמן? - שאל הקיפוד הקטן וליקק את שפתיו.

- כנראה כן - אמר אבא קיפוד - נכון, אף אחד לא ראה איך כוכבית אכלה חלזונות, חיפושיות וזחלים רעים. אך כל האויבים של הפרחים היו נעלמים כשרק הכוכבית הביטה עליהם בעיניה המבריקות. נעלמו לתמיד. ומאז שהכוכבית האפורה הופיעה בגן, החיים של העצים, השיחים והפרחים נעשו טובים יותר. במיוחד אלא של הפרחים. מכיוון שאת אויבי העצים והשיחים השמידו גם הציפורים, ולא היה מי שיגן על הפרחים. הם נמוכים מדי בשביל הציפורים.

לכן הפרחים אהבו כל כך את הכוכבית האפורה. הם פרחו בשמחה כל בוקר כשהיא הופיעה בגן. אפשר היה לשמוע "כוכבית! בואי אלינו!" או "קפצי אלינו כוכבית! אלינו!"

הפרחים דיברו אליה במילות חיבה, הודו לה ושיבחו את כל התכונות שלה, והכוכבית האפורה שתקה בצניעות, כי היא הייתה מאוד צנועה, ורק עינייה זרחו חזק.

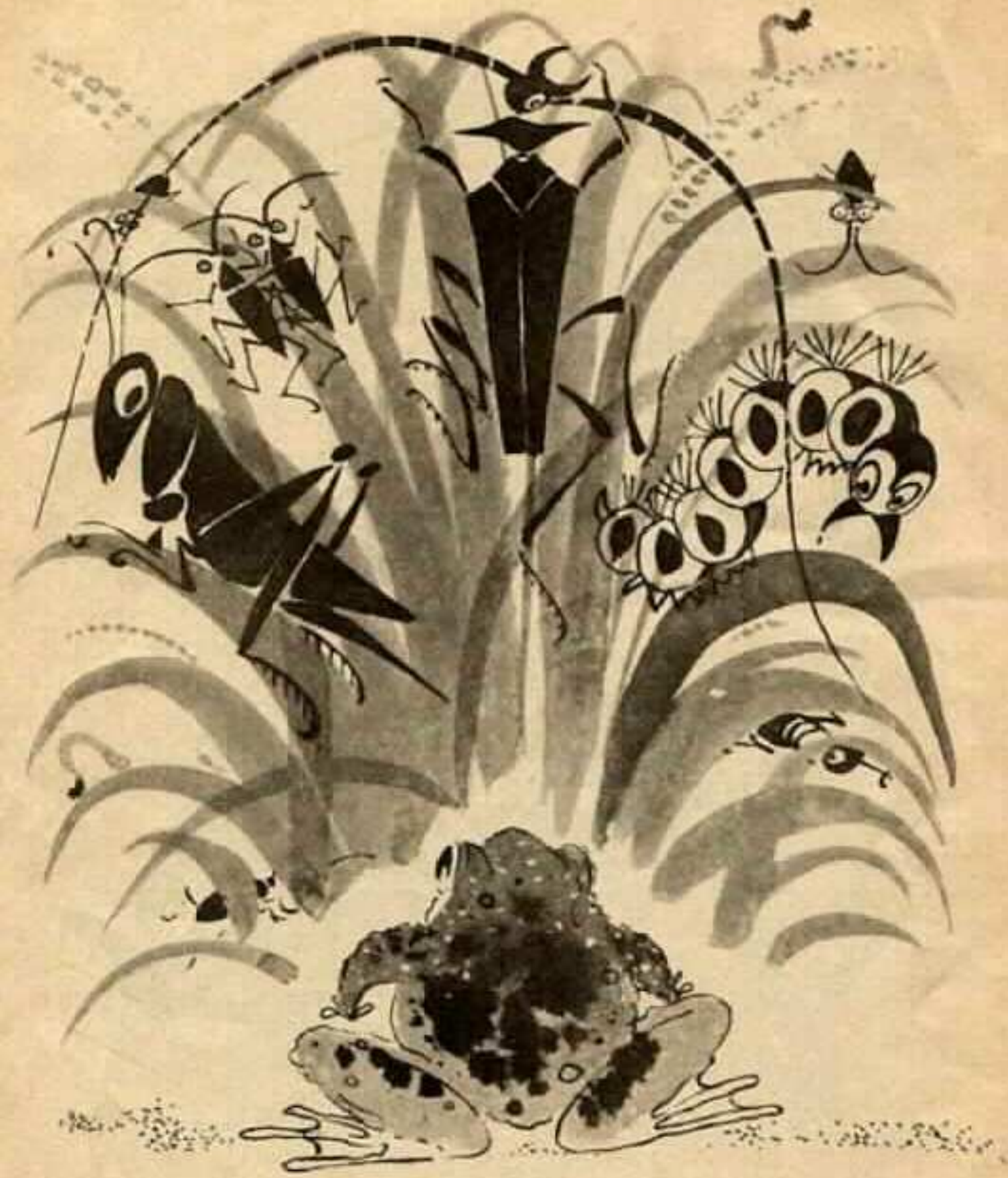
עקעק אחת, ששמעה דברים שונים אצל בני אדם, שאלה אותה פעם, האם נכון שיש לה בראש אבן יקרה, ולכן עיניה מבריקות כל כך.

"אינני יודעת" ענתה הכוכבית במבוכה, לפי דעתי, לא.."  
"הי, עקעק! קשקשנית!" קרא הזרזיר המלומד "לא אבן יקרה אלה בלבול מוח, ולא בראשה של הכוכבית, אלה בראשך! ועינייה של הכוכבית האפורה מבריקות כי המצפון שלה נקי. כי היא מבצעת עבודה יעילה! ברור?"

- אבא, מותר לשאול? - ביקש הקיפוד הקטן.

- כל השאלות אחר כך.

- בבקשה, אבא, רק אחת.





כן, ושכחתי לציין שהכוכבית האפורה לא הטרידה פרפרים בכלל.  
- מדוע? - שאל הקיפוד הקטן "הם לא טעימים?  
- לא לכן, טיפשו. כנראה בגלל זה שהם דומים לפרחים.  
והכוכבית אהבה פרחים! והיא גם לא ידעה שפרפרים זחלים הם  
אותו הדבר. הרי הזחלים הופכים לפרפרים, ומהפרפרים נולדים  
זחלים חדשים..

בכל אופן פרפר הסרפד עשה תוכנית מתוחכמת איך להשמיד את  
הכוכבית.

"עוד מעט אציל אתכם מהקרפדה הרעה!" אמר לאחיו הזחלים  
ולחבריו האחרים, חיפושיות וחלזונות. והוא עף מהגן.  
וכשהוא חזר, רדף אחריו נער אחד טיפש מאוד. בידו החזיק רשת  
פרפרים והוא נפנף בה באוויר וחשב שאוט-אוט ויתפוס את פרפר  
הסרפד היפה.

והפרפר הערמומי התעופף לפניו כאילו לא מרגיש בו בכלל, וממש  
מול אפו היה בורח בין ערוגות הפרחים.

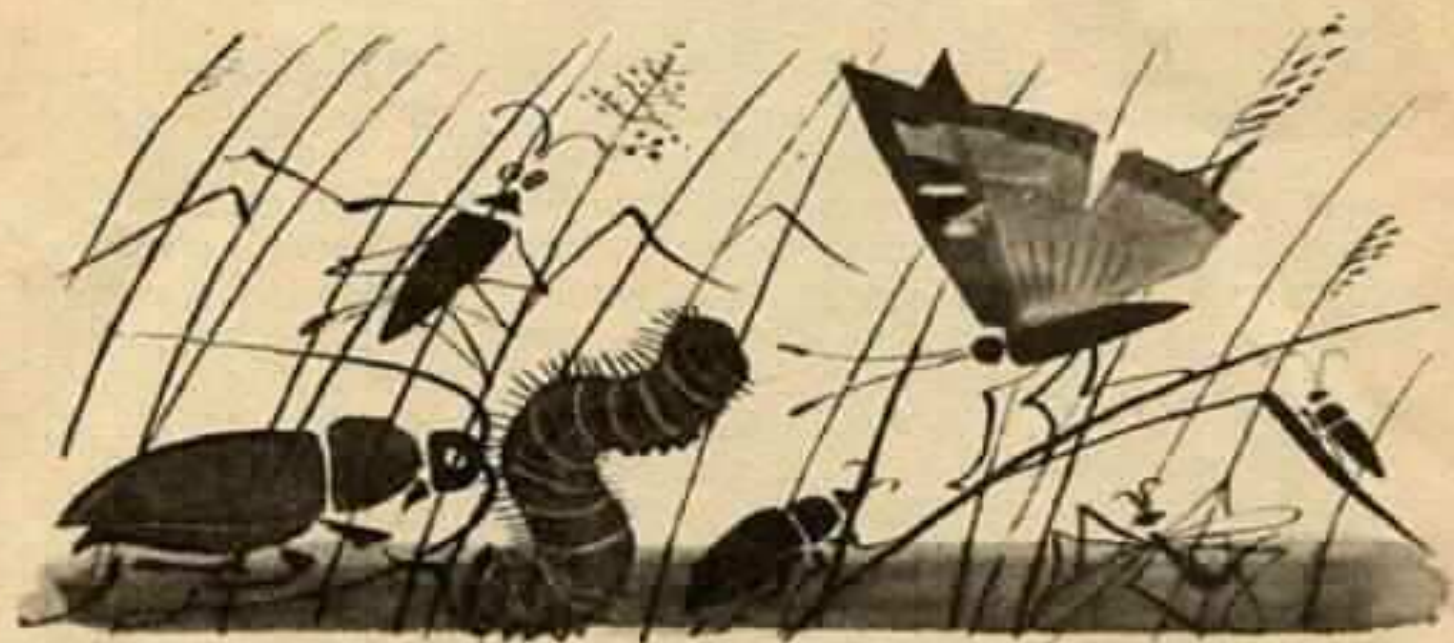
וכך הוא משך את הנער הטיפש מאוד לעומק הגן, בדיוק אל  
השביל שעליו ישבה הכוכבית האפורה ושוחחה עם הזרזיר  
המלומד.

פרפר הסרפד נענש על התעלול הנבזה שלו, כי הזרזיר המלומד  
ירד מהענף ותפס אותו במקור שלו. אך זה היה כבר מאוחר.  
הנער המאוד טיפש ראה את הכוכבית האפורה.

"קרפדה! קרפדה!" הוא קרא בקול רם "אווור, איזה כיעור! נהרוג  
אותה! נהרוג!"

הכוכבית לא הבינה שהוא מדבר עליה. הרי אף אחד לא קרא לה  
קרפדה. היא לא זזה ממקומה גם כאשר הנער הטיפש מאוד הניף  
עליה אבן.

"כוכבית, תברחי!" קרא הזרזיר המלומד בקול נואש, וכמעט ועזב  
את הפרפר הנבזה.



- אבל רק אחת.

- אבא, אנחנו יעילים?

- מאוד - ענה אבא קיפוד - אינך צריך לדאוג. רק שמע מה היה  
הלאה. והמשיך.

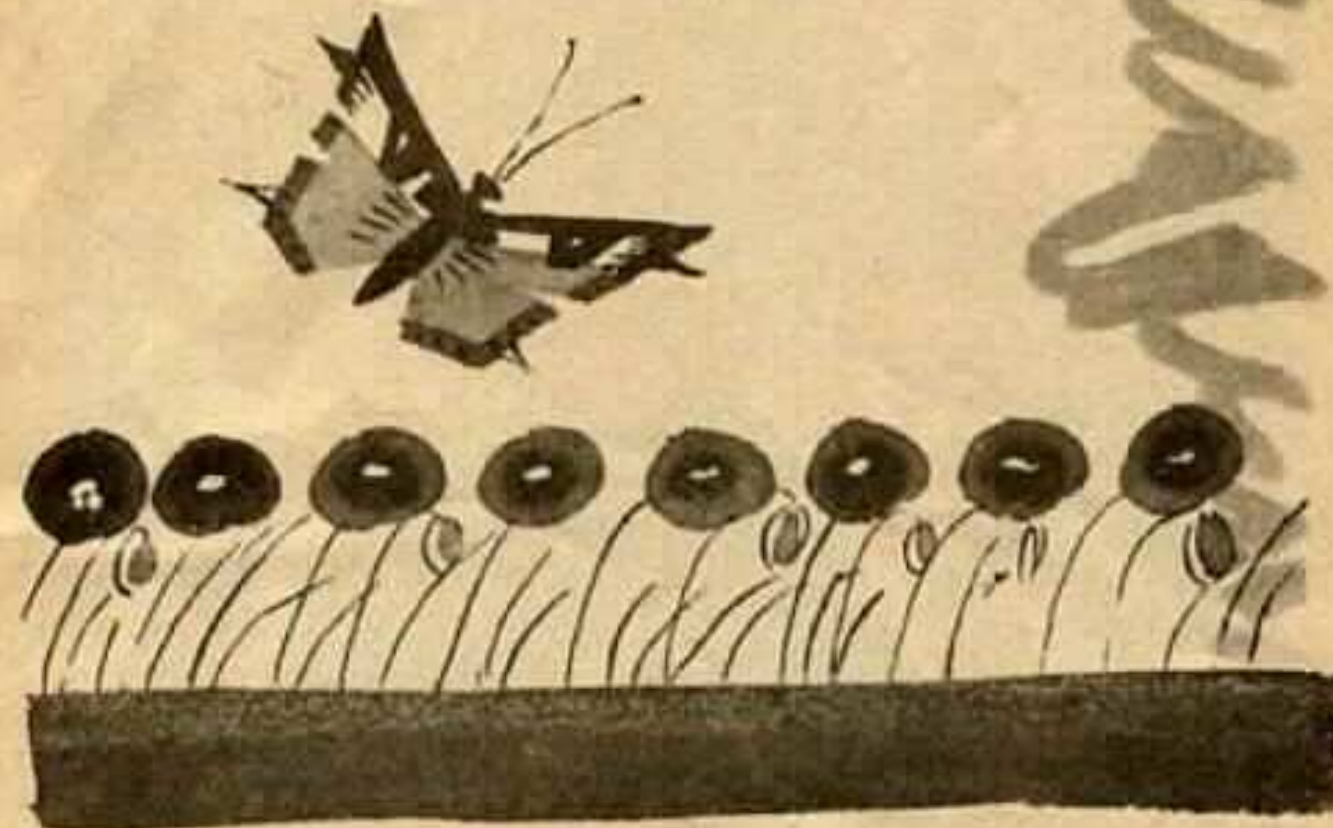
כפי שכבר אמרתי, הפרחים ידעו שהכוכבית האפורה היא טובה,  
ועילה. ידעו זאת גם הציפורים. וידעו כנראה גם בני אדם, במיוחד  
בני אדם חכמים. ורק אויבי הפרחים לא חשבו כך. "יצור נתעב!  
מפלצת!" הם לחשו כשכוכבית לא נמצאה בסביבה, "מכוערת,  
איומה!" קראו החיפושיות. "צריך להתפטר ממנה" חזרו אחריהן  
הזחלים "היא פשוט לא נותנת לחיות!"

הנכון שעל דבריהם אף אחד לא שם לב, וגם כי אויבי הפרחים נעשו  
כל פעם פחות. אלא שבנושא זה התערב פרפר הסרפד. למראה הוא  
היה יפה ולא מזיק, אך למעשה היה רע לב. כך קורה לפעמים.





אבל הנער הטיפש מאוד לקח מקל וניכנס לתוך שיח הוורדים,  
 שם, איפה נדמה היה לו שהכוכבית האפורה מסתרת.  
 שיח הוורדים התחיל לתקוע את הקוצים החדים שלו ברגלי הנער.  
 והנער הטיפש מאוד ברח הביתה בוכה מכאב.  
 - הידד! - קרא הקיפוד הקטן.



באותו הרגע אבן כבדה נפלה על האדמה קרוב לכוכבית. אך  
 למזלה הנער הטיפש מאוד לא כיוון טוב והכוכבית האפורה  
 הספיקה לדלג הצדה. הפרחים והעשבים הסתירו אותה מיד. אך  
 הנער הטיפש מאוד לא התייאש. הוא אסף עוד כמה אבנים וזרק  
 אותן למקום בו נעו העשבים והפרחים.  
 "קרפדה! קרפדה רעילה" קרא הנער "נהרוג אותה!"  
 "מ-תומ-תם! מ-תומ-תם!" קרא לו הזרזיר המלומד "מה עלה  
 לראשך? הרי היא יעילה, נחוצה! ברור?!"





כולם ניסו לנחם אותה. המרגריטות אמרו לה שהיא תישאר בשבילן אותה הכוכבית האפורה החמודה קמו קודם. הוורדים הסבירו שהיופי אינו הדבר החשוב ביותר בחיים (ומצידם זה היה קרבן לא קטן), "אל תבכי חמודה" אמרו כל הפרחים והפעמוניות אמרו רק "דיו-דין! דין-דין!" וגם זה היה משמח מאוד.

אך הכוכבית האפורה בכתה כל כך חזק שלא שמעה את המנחמים. כך קורה כשמקדימים לנחם. הפרחים לא ידעו זאת, אך הזרזיר המלומד ידע. הוא נתן לכוכבית לבכות, וכשהתעייפה מהבכי אמר "לא אנחם אותך, יקירתי. אגיד רק דבר אחד. השם אינו חשוב. וחוץ מזה בכלל לא חשוב מה אומר איזשהו נער טיפש מאוד, שבראשו רק בלבול גדול! בשביל כל החברים שלך כאן, היית ותישארי כוכבית אפורה. ברור?"



- כן, בני. הקוצים הם דבר מועיל! - המשיך לדבר אבא קיפוד - אילו לכוכבית האפורה היו קוצים, יתכן ולא הייתה בוכה מרות כל כך באותו היום. אך כפי שאתה יודע, לא היו לה קוצים ולכן היא יושבה בין שורשי שיח הורדים ובכתה חזק-חזק. "הוא קרא לי קרפדה" היא יבבה "מכוערת! אמר האדם, והם הרי יודעים הכל! כלומר אני קרפדה, קרפדה!"



והוא התחיל לשרוק את היצירה המוסיקלית 'קיפוד-ורוד' של.. של  
הקיפוד המלחין הגדול, כדי לשמח את הכוכבית האפורה ולהסביר  
שבזה הוא סיים את דבריו.

הכוכבית האפורה הפסיקה לבכות.  
"נכון, זרזיר יקירי" אמרה "נכון שהשם אינו חשוב. ובכל זאת.. בכל  
זאת אפסיק לבוא לגן בשעות היום כדי.. כדי לא לפגוש כאן איזשהו  
נער טיפש.."

ומאז הכוכבית האפורה, ולא רק היא, אלא כל האחים והאחיות,  
הילדים והנכדים באים לגן ומבצעים את המעשים הטובים שלהם  
רק בלילות - סיים את הסיפור אבא קיפוד.

